

TLAČOVÁ SPRÁVA ŠTÁTNEHO DIVADLA KOŠICE

EXTÁZA / OBRAZY O NEJ je oslavou ženy a jej sily

Už vo štvrtok 28. apríla bude mať v Historickej budove Štátneho divadla Košice predpremiéru nová pôvodná tanečná inscenácia EXTÁZA / OBRAZY O NEJ. Nielen o pripravovanej inscenácii sa s autorom námetu, choreografom a režisérom a zároveň riaditeľom Baletu ŠDKE, Andrejom Petrovičom, rozprával lektor dramaturgie Lukáš Kopas.

Aj napriek tvojim doterajším interpretačným a choreografickým spoluprácam so zriadenými domácimi a zahraničnými divadlami či zoskupeniami si známy skôr ako tanečný tvorca orientovaný na spoluprácu s nezriadenými subjektmi. V Štátnom divadle Košice pôsobíš bežne dve divadelné sezóny. Aké možnosti či skúsenosti ti prináša práca v tomto type inštitúcie?

Je to veľká zmena predovšetkým v tom, že doteraz som pracoval hlavne ako umelec na voľnej nohe, takže som sa venoval iba samotnej umeleckej tvorbe a po nástupe do Štátneho divadla Košice som sa začal zaoberať aj administratívnymi záležitosťami, čo pre mňa dovtedy predstavovalo asi jedno percento z mojej práce a teraz je to súčasťou každého dňa. Moje pôsobenie v košickom divadle vnímam ako skúsenosť aj výzvu zároveň, za ktoré som veľmi vďačný, pretože si uvedomujem rozsah práce všetkých ľudí, ktorí pracujú v tomto type inštitúcií a to nielen na príprave umeleckých projektov. Po umeleckej stránke je to veľmi príjemne v tom, že Štátne divadlo Košice je trojzložková umelecká inštitúcia – je tu operný, činoherný a baletný súbor, čo mi prinieslo aj možnosť spolupráce na činoherných a operných inscenáciách. Skúsenosť s prácou s hercami a opernými spevákmi považujem za veľmi osviežujúcu. Zároveň som veľmi rád, že som práve v tomto období dostal príležitosť vytvoriť svoju prvú celovečernú tanečnú inscenáciu s názvom *Extáza / Obrazy o nej*.

Čo bolo impulzom k vzniku pôvodnej tanečnej inscenácie *Extáza / Obrazy o nej*, na príprave ktorej si sa podieľal ako choreograf a režisér?

Keď som dostal možnosť vytvoriť inscenáciu pre Balet Štátneho divadla Košice, mal som už dlhšie v mysli tému fenoménu krásy. Prvotná idea teda bola, že inscenácia bude o kráse. Následne som hľadal rôzne symboly krásy v literatúre. Siahol som po Umbertovi Ecovi a jeho knihe *Dejiny krásy*, následne to bol Wildov román *Portrét Doriany Graya* a v istom momente, počas vzájomných rozhovorov s dramaturgickou inscenácie Evou Gajdošovou, sa mi do rúk dostala kniha o Alme Mahler. Zrazu som si uvedomil, že v týchto mojich úvahách je podvedome stále prítomný ženský element a že sa moja prvotná idea postupne pretvára smerom k žene, k ženskosti, k jej sile. Že je to žena, ktorá sa stane hlavnou predstaviteľkou inscenácie, že ženskosť bude ústrednou témou.

V roku 2016 uviedlo pražské divadlo PONEC tvoje tanečné sólo *L / One of the Seven*, na ktorom si choreograficky a režijne spolupracoval so slovenskou tanečnicou Martinou Hajdylovou Lacovou. Jeho východiskový choreografický rámec charakterizovalo stvárnenie premeny psychického rozpoloženia ženy zmietanej telesnou žiadostivosťou. Ako si práve spomenul, témou ženy sa zoberáš aj v inscenácii *Extáza / Obrazy o nej*. Je to náhoda alebo ťa táto téma v istom zmysle priťahuje?

Ide o súhrn viacerých osobnejších aspektov. Ja som veľmi skoro zažil stratu svojej mamy. Zomrela, keď som mal dvadsaťosem rokov. Na druhej strane sa mi podarilo získať dve úžasné ženy – moju životnú partnerku a svokru, ktorá sa mi stala druhou mamou a ktorá ovdovela práve v období, keď som nastupoval do vedenia Baletu Štátneho divadla Košice. Strata otca a manžela bola rýchla a nečakaná. Moja partnerka so synmi a svokrou žije v Bratislave a je úžasné sledovať, koľko vnútornej sily v sebe obe majú a ako sa dokážu vzchopiť v krízových situáciách, kedy si ja ako muž uvedomujem, že by som asi zlyhal. Takže preto som chcel, aby naša inscenácia bola oslavou ženskej sily a ženy ako takej. Pričom extázu považujem za vyvrcholenie, iný stav bytia, kedy sa žena dokáže premeniť na veľký silný atóm. A to nehovorím o fyzickej sile, ale o sile vnútornej.

Hudbu k inscenácii skomponoval klavirista a hudobný skladateľ Vladislav Šarišský. Aké sú možnosti, resp. hranice inšpiračného vplyvu choreografa na samotnú tvorbu hudobného skladateľa?

V prípade inscenácie *Extáza / Obrazy o nej* to bolo predovšetkým o vzájomnej spolupráci. Nešlo o to ten typ produkcie, kde príde skladateľ, položí choreografovi na stôl hotovú partitúru a on na to pripraví choreografiu. Materiál sme s tanečníkmi vytvárali na ticho, čo si po celom dni práce vyžadovalo koncentráciu a veľa energie, ale boli úžasní popri všetkých iných skúškach a povinnostiach. Vlado komponoval hudobné časti podľa scenára, tie som použil na stavbu tanečných obrazov, keď som mal ucelenejší celok, poslal som mu ho a on to hudobne ďalej rozvinul. Hudbu sme samozrejme v procese ešte upravovali alebo Vlado skomponoval hudobnú tému ako prvú a tá mi pomohla dotvoriť danú situáciu. A práve to si na spolupráci s ním veľmi vážim. Že sa snažil pochopiť obsah daného obrazu, kládol mi otázky k jeho významu alebo ku vzájomným vzťahom postáv atď., čo mu pomáhalo pri následnom skladaní hudby. Jeho postrehy boli pre mňa veľmi inšpiratívne a fyzicky som ich pretransformoval do niektorých obrazov.

Okrem sólistov a zboru Baletu Štátneho divadla Košice si v inscenácii spolupracoval aj s herečkou súboru činohry, pani Beátou Drotárovou. Čím je špecifické choreografické vedenie interpretky - netanečnice a ako sa Ti spolupracovalo s pani Drotárovou?

Po mojom nástupe do Štátneho divadla Košice som mal možnosť realizovať niekoľko tréningov pre súbor činohry, počas ktorých som si medzi všetkými herečkami a hercami – inak veľmi kreatívnymi a aktívnymi – všimol aj pani Beátu Drotárovú. Keď som začal uvažovať nad tým, že by som do inscenácie rád obsadil interpretku z činohry, tak mi okamžite napadla ona, v rámci charakteru, ktorý som potreboval. Obdivujem na nej jej profesionalizmus, odhodlanie, prístup a rešpekt k práci. Tým, že som už mal predošlú skúsenosť s prácou s hercami, vedel som, že im treba konkrétne pomenovávať jednotlivé situácie a dávať im jasnú predstavu. Že ich nemôžem viesť príliš abstraktne, ale že je dôležité vytvoriť konkrétnu predstavu, emóciu. Tentoraz herečka Beáta Drotárová nemohla používať reč a tak to všetko musela pretlmočiť cez pohyb, gestá, telesnosť.